

neid árra - aeti nende ðige usso, ja tössiste ello-
misiðe párrast.

Karel. Kül need aulikud Herrad teådsid
håsti, mis fasso heaist koldest saab?

Adam. Mis innimenne isse ei moista,
ja mis temma isse ei tunne mitte ommas süd-
dames, sest ei joua ta mitte ðigete ráfida.
Nemmad wötsid sūs ette, meje helde Keisri-
Herrat polliuda, et ta peaks ühhe sure Koli
Tartolinnas seådma. Esmalt sepårrast, et
meje maal paljo perre - issad on, kannel muist
ep olle aega, muist mitte joudo kül, ommad
pojad issi öppetada, ehk neid soksa - male öp-
petussele låtkitada. Teiseks sepårrast, et
monned nored rahwas, kes meitest woðra-
maale reisirwad, head öppetussi kuulma, kurjast
innimestest sawad árra - efsitatud, ehk ka issi
kéiwretusse te peále fánawad, et, kui nem-
mad wannematte silma ja maenitsusse alt on
árra tulnud, prassimisse lábbi fassisti aega ja
rahha fullutewad, ühhe sannaga, et nemmad
ellwad kui faddunud poeg, fennest Ewange-
liummis rákitakse. Kolmandeks sepårrast, et

woðra - ma kolide sees nored rahwas ei wot
mitte ni hólpaste omma párris - ma feles
murre, wið, ðigusfed, ja haigußed öppida
tundma, mis ommetegi wågga carvis on,
kui nemmad fohtwad ammetid håsti úlles-
piddada, kui neid fohto - moistjaks, arstiks,
ja öppetajaks kutsutakse.

Karel. Minud tuldeb mo mele; mittokord
tånnas meje Öppetaja sind, armas Lell! et sa
olled temmale rákinud, missuggused öppetus-
sed ep olnud mitte selged kül, kui temma om-
ma ammeti haffatusses, jutlust teggi, ehk
rahwast loetas, ehk kui ta omma maja - pid-
damisse párrast nou finnoga piddas!

Adam. Tulleta mele lopsoken! mittokord
tunnistas meje lahke Toktri - Herra, et Ta ep
olle ühtegi saksa - maal sest hirmsast Willi-
haigussest kuulnud, mis meje maal wågga
wallusaste ligub, ja kennest ta mårkamatta
paljo on terweks teinud.

Karel. Meje Meisa Herra, kui temma
woðra - maast tulli, kutsus ta sind ja meje Ma-
bred kofko, neist kuulma, missuggused ðigus-